

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΕΣΙΑ ΤΑΝΕ'Υ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

ΣΤΟ Κεντάκυ της 'Αμερικής, ο γκαγκστερισμός είναι σχεδόν άγνωστος. Κι' αυτό γιατί οι νόμοι εκεί δεν άστειεύονται... Μιά άπλη ληστεία τιμωρείται με θάνατο! Μακάρι μάλιστα, για την τιμή της 'Αμερικής, να ίσχυε αυτή η σκληρή νομοθεσία και σε όλες τις άλλες πολιτείες της.

Αυτό τον σκληρό νόμο τον ήξερε ο αστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον. 'Εκείνο όμως που δεν ήξερε ήταν τα όνόματα των δύο νέων, που κυνηγούσε κάποιος άμορφο άνοιξιάτικο άπόγευμα. Γιατί αν ήξερε τα όνόματά τους, ποιός ξέρει τί αίσθήματα θα ένοιωθε τη στιγμή που φειδοσερνόταν μέσα στο δάσος, προχωρώντας προς το ξέφωτο, όπου οι δυο νέοι είχαν καθήσει για να μετρήσουν ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Ο αστυνόμος ήταν βέβαιος πως οι δυο εκείνοι νέοι ήταν οι άνθρωποι που καταζητούσε. Ένα μίλλι πέρα από το σημείο στο οποίο βρίσκονταν τώρα, αυτός και οι συνάδελφοί του είχαν ανακαλύψει ένα αυτοκίνητο, εγκαταλελειμμένο μέσα στο δρόμο. Το αυτοκίνητο αυτό ήταν εκείνο με το οποίο είχαν φύγει οι γκαγκστερς, που είχαν ληστέψει την Τράπεζα του Μούρφιλντ. Έξ άλλου στο εγκαταλελειμμένο αυτό αυτοκίνητο είχαν ανακαλυφτή δυο επαναληπτικά πιστόλια. Οι αστυνομικοί χωρίστηκαν τότε και άρχισαν να ψάχνουν μέσα στο δάσος. Και, κατά τύχη, ο Μπάρτον πήρε το μονοπάτι που ώδηγούσε στο ξέφωτο, όπου τώρα καθόντουσαν οι δυο νέοι μετρώντας τα μάτσα των χαρτονομισμάτων.

Ο αστυνόμος σταμάτησε για μια στιγμή και σήκωσε το περιστρόφο του έτσι, που να μπορέση να πυροβολήση με την πρώτη ύποψη κίνηση των δυο νέων. 'Υστερα άρχισε να προχωρή σιγά-σιγά, με χίλιες προφυλάξεις, προσέγοντας να μη παραπατήση και να μην κάνει καθόλου θόρυβο...

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, όπως χτυπά η καρδιά κάθε αστυνομικού που έτοιμάζεται να συλλάβη δυο ανθρώπους κατηγορούμενους ότι μπήκαν σε μια Τράπεζα, φοβέρισαν τους υπαλλήλους με τα πιστόλια τους και φύγανε παίρνοντάς μαζί τους το περιεχόμενο του ταμείου.

Μά, εκτός από την δικαιολογημένη αυτή συγκίνηση, ο Μπάρτον ήταν κατενθουσιασμένος που του δινόταν ή ευκαιρία να δείξη την αξία του, συλλαμβάνοντας ολομόναχος τους δυο γκαγκστερς, που θα πλήρωναν άκριβά την πράξη τους. "Α, όλα κι' όλα, έδω στο Κεντάκυ ο νόμος ήταν αυστηρότατος και είναι ζήτημα αν οι δυο νέοι θα γλύτωναν από την ηλεκτρική πολυθρόνα!

Ο Μπάρτον βρισκόταν στις γραφείο του αστυνομικού διευθυντού, όταν τηλεφώνησαν από την Τράπεζα του Μούρφιλντ:

— Τρεχάτε... Μας λήστεψαν!

"Άκουσε μάλιστα από το τηλέφωνο και τους πέντε πυροβολισμούς που έοριξε ο ταμίας της Τραπέζης έναντιον του αυτοκινήτου των γκαγκστερς που έφευγαν.

Ο Μπάρτον ώρμησεν έξω, ολομόναχος, με την έλπίδα ότι θα κατώρθωνε να προφθάση τους γκαγκστερς με τη μοτοσυκλέττα του. Μά το αυτοκίνητο των κακοποιών είχε έξασφαιστῆ και ο αστυνόμος άναγκά-

στηκε να διοργανώση μιάν δλόκληρη παγανιά. Μάζεψε τους αστυνομικούς βρήκε, πήρε μαζί του και μερικούς πολίτες που είχαν άμέσως προσφερθή να βοηθήσουν τις άρχές και άρχισε τις έρευνες και τις άναζητήσεις. "Όλη τη μέρα έτρεχε από δρόμο σε δρόμο, πηδώντας από αυτοκίνητο σε μοτοσυκλέττα και από ματοσυκλέττα σε αυτοκίνητο.

! Ήταν τσακισμένος από την κούρασι.

Μά τώρα τους κρατούσε. Ήταν κατενθουσιασμένος για αυτό. Άσφαλώς όμως, δεν θα χαιρόταν τόσο πολύ αν ήξερε τί του έκρυβεν ή μοίρα του...

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε έξαφνα. 'Εν όνόματι του νόμου σας συλλαμβάνω!..

Ξαφνιασμένοι οι δυο νέοι πήδησαν από την θέσι που καθόντουσαν, άφησαν να τους ξεφύγουν τα λεφτά που μετρούσαν και σήκωσαν ψηλά τα χέρια τους.

Άμέσως όμως ο αστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον στάθηκε σαν κεραυνόπληκτος. Δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του. Νόμιζε πως έβλεπε ένα κακό όνειρο, έναν έφιάλτη, απ' αυτούς που ξεριζώνουν την καρδιά, παγώνουν την ψυχή και νεκρώνουν κάθε αίσθησι.

Γιατί μπροστά του στεκόταν, υπό την άπειλή του περιστρόφου του, ο "Ολιβερ Μπάρτον, ο αγαπημένος μοναχογιός του και ο "Ολιν Κλάρυ, ο γιός του πιό παληού και του πιό στενού φίλου του!

Είκοσι χρόνια τώρα που ήταν αστυνομικός, ο Λήλαντ Μπάρτον είχε δη πολλά πράγματα. Είχε δη λογιῆς-λογιῆς κακούργους και ληστές. Κι' όλοι ξέραν πόσο ψυχραιμος και άποφασιστικός ήταν. Και στην πιό δύσκολη στιγμή δεν έχανε το ψυχικό του σθένος. Τώρα όμως ένοιωθε τα πόδια του να λυγίζουν και τα μάτια του να θολώνουν.

Ήταν παράξενη όσο και τραγική ή σκηνή που διαδραματιζόταν τώρα στο ξέφωτο του δάσους. Οι δυο νέοι στεκότουσαν μαρμαρωμένοι, κρατώντας ύψωμένα τα χέρια τους. Ο αστυνόμος πάλι συνεκέντρωνε όλες τις δυνάμεις του για να μην αφήση το όπλο του να γλυστρήση από τα χέρια του.

Για μια στιγμή όλα του φάνηκαν σαν ψεύτικα. Λίγο έλειψε μάλιστα να φωνάξη: «'Ε, παιδιά, καλά σας τρόμαξα! Τί φτιάχνετε εδώ πέρα; Παίζετε κρυφτούλι; Δεν κυττάζουμε τώρα αν μπορούμε να ξετρυπώσουμε κανένα λαγό;»

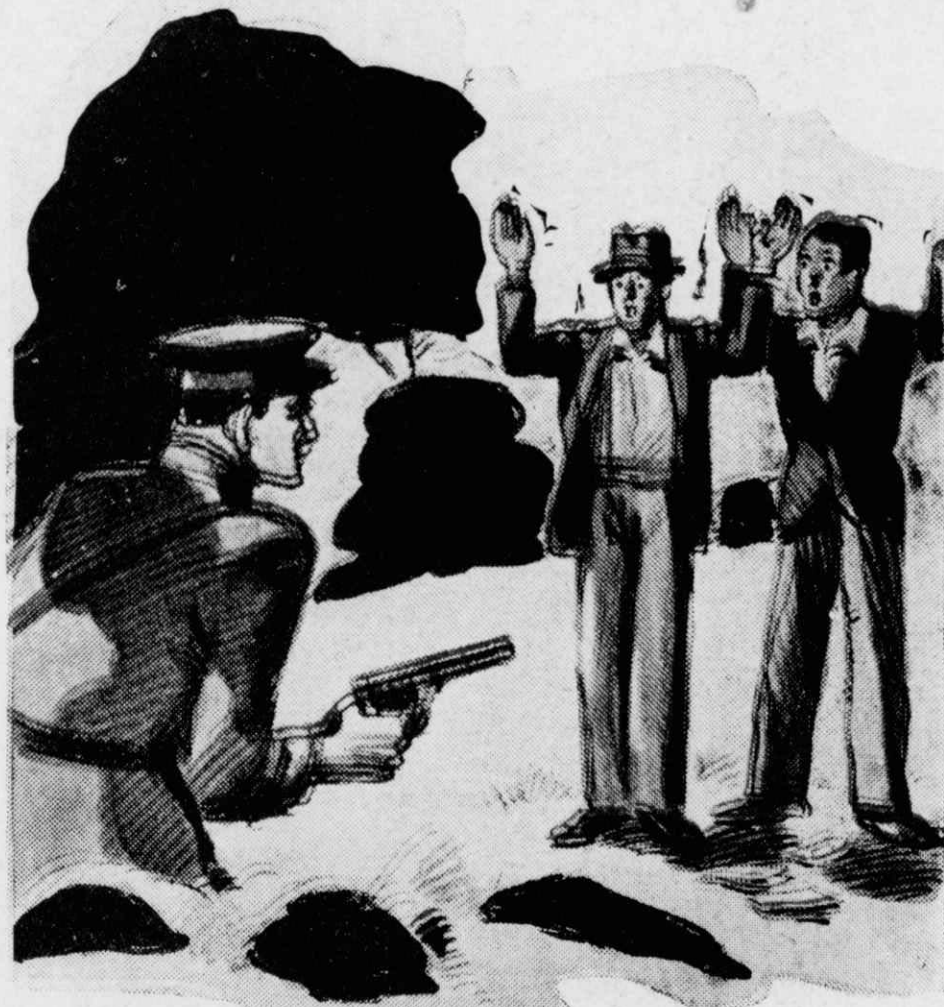
Μά δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζε πως ή φλέβες στα μηνίγγια του θα σπάζανε. Συγχρόνως άκουγε μέσα του μια παράξενη φωνή που του έλεγε πως στην πολιτεία του Κεντάκυ ή ληστεία τιμωρείται με θάνατο!

"Αν ο άλλος νέος δεν βρισκόταν εκεί, ο Μπάρτον θα μπορούσε να χαμηλώση το όπλο του και να ξεσπάση:

— Για το όνομα του Θεού, "Ολιβερ, τί έκανες!

Μά δεν μπορούσε να το κάνει αυτό μπροστά στον συνένοχο του γιού του.

Ο αστυνόμος έσφιξε τις γροθιές του και δάγκωσε τα χείλη του, σαν να ήθελε να συγκεντρώση δυνάμεις και ύστερα με φωνή άλλόκοτη, δλότελα άλλα-

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε... 'Εν όνόματι του νόμου σας συλλαμβάνω...

μένη είπε :

— Μαζέψτε τὰ λεφτά! Πάμε τώρα!

Ἐνῶ κατέβαιναν τὸ μονοπάτι, κανένας τους δὲν μιλοῦσε. Οὔτε μίλησαν ὅταν μπήκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο πού τους μετέφερε πίσω στὴν πόλι. Μόλις ἔφθασαν στὴ φυλακὴ, ὁ ἀστυνόμος Μπάρτον ὠδήγησε ὁ ἴδιος τὸς κρατούμενους του σ' ἓνα κελλί, ὅπου τὸς κλείδωσε. Ὑστερα τράβηξε πρὸς τὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ κελλιοῦ τους, οἱ δυὸ νέοι κουβέντιαζαν μὲ τὸν δεσμοφύλακα. Δὲν σκέφθηκαν οὔτε στιγμή νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἐνοχὴ τους στὴ ληστεία τῆς Τραπέζης.

Ὁ νεαρὸς Μπάρτον, πού ἀπὸ μικρὸς εἶχε δείξει πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, εἶχε μπλέξει σὲ διάφορες μικροαπάτες. Μιά μέρα ὅμως πού ὁ πατέρας του τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, ὁ νέος εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁ πατέρας του δὲν ἔμαθε τί εἶχεν ἀπογίνει ὡς τὴν τραγικὴ στιγμή πού τὸν συνέλαβε στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους. Εἶχε γίνῃ ἓνας ληστής, ἓνας γκάγκστερ, αὐτὸς, ὁ μονάκριβός του γυιὸς — τὸ παιδί, πού τοῦ εἶχε κατασπαράξει τὴν ψυχὴ καὶ πού ὅμως αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ λατρεύῃ!

Καθισμένος στὸ κελλί του ὁ νεαρὸς κακοποιὸς γελοῦσε καὶ κουβέντιαζε ἀμέριμνα. Δὲν φαινόταν νὰ δίνῃ δεκάρα γιὰ τὴν τραγικὴ θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν.

— Πὼς τὰ καταφέρατε καὶ σὰς πιάσανε; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακας.

— Ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἄρχισε νὰ μᾶς καταδιώκῃ, ἀπάντησε αὐτὸς, κρυφθίκαμε μέσα στὸ δάσος. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα πὼς δὲν μπορούσαμε νὰ γλυτώσουμε. ἤξερα πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ ἠσύχαζε ἂν δὲν μᾶς εὑρίσκε καὶ δὲν μᾶς συνέλαμβανε.

— Καλὰ, ρώτησε ὁ φύλακας, γιατί δὲν προσπάθησες νὰ δραπετεύσης, ἂν ταν σὲ ἔπιασε;

— Γιατί; ἔκανε ὁ νέος. Γιατί θὰ μὲ σκότωνε χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή. Τέτοιος εἶνε ὁ μπαμπᾶς...

Ὁ ἀστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον εἶχε φθάσει τώρα στὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, στάθηκε σὲ στάσι προσοχίς, χαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ εἶπε μὲ τὸν ψυχρὸ τόνο τῆς ἀναφορᾶς:

— Κύριε διευθυντά, ὁᾶς ἀναφέρω ὅτι συνέλαβα τοὺς ληστὰς τῆς Τραπέζης!

Καὶ σωριάστηκε νεκρὸς πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του... Εἶχεν ἐκπληρώσει ὡς τὸ τέλος τὸ καθῆκον του. Μὰ ἡ καρδιά του πατέρα δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀντισταθῇ στὴ φριχτὴ αὐτὴ δοκιμασία...

ΣΕΣΙΑ ΤΑΝΕΨ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μὴ στηριχθῆς ποτὲ σὲ μεγάλον ἄρχοντα καὶ σὲ παλῆν τοῖχο.

Λόγος καὶ λιθάρι φεύγουν καὶ δὲν πιάνονται.

Κοιμήσου δίχως δεῖπνο καὶ ξύπνα δίχως χρέη.

Στὴν εὐτυχία ὑπάρχει ὁ κόρος, στὴ δυστυχία ἡ ἐλπίδα.

Ἡ τέχνη τῆς συνομιλίας εἶνε ν' ἀκοῦς πάντα, καὶ νὰ μιλάς κάποτε.

Ὅπως τὸ σκουλήκι τρώει τὸ ξύλο, ἔτσι κ' ἡ κακὴ γυναῖκα καταστρέφει τὸν ἄντρα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἐγράψαμεν, δημοσιεύοιμε τὰς τελευταίας τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστριῶν μας ἀπαντήσεις περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, προκειμένου νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων.

Ἡ Δίς ΧΕΛΙΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (Κρήτη) μᾶς γράφει: «Ὁ σύζυγος πού ὄνειρεύομαι, θέλω νὰ εἶνε ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ὑγιής, νὰ μὴ εἶνε χαρτοπαίκτης καὶ μέθυσος, νὰ μὴ με ζηλεύῃ καὶ νὰ με ἀγαπᾷ πραγματικὰ, ὅπως θὰ τὸν λατρεύω κι' ἐγώ.»

Ἡ Δίς ΜΑΡΙΤΣΑ Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ (Καστοριά) ἀπαντᾷ: «Ὅπως τὸν φαντάζεται ἡ κάθε μία μας, αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Καὶ ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος; Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ποθητοῦ προσώπου.»

Ἡ Δίς Ι. Ι. Θ. (Ἀθηναί), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἐργατικόν, πού νὰ ἔχῃ μιὰ θετικὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἡ Δίς «10-16» (Θεσσαλονίκη), γράφει: «Στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε πολὺ σπάνια θὰ βροῦμε ἰδανικοὺς συζύγους. Γιὰ μένα τέτοιος θὰ εἶνε ἓνας ἄνδρας τίμιος, εὐκρινὴς καὶ εὐγενὴς στὰ αἰσθήματά του, πού νὰ μπορῶ νὰ συνηγορηθῶ ὁποιαδήποτε στιγμή μαζύ του. Πλούτη δὲν ἐπιθυμῶ, μόνο ἡσυχία, νοικοκυρεμένη ζωὴ, χωρὶς στερήσεις.»

Ἡ «ΜΙΚΡΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ», (Ἀλεξάνδρεια), ἀπαντᾷ: «Γιὰ μένα πρῶτος ὅρος τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου εἶνε νὰ με ἀγαπᾷ καὶ νὰ μοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη ὅπως κι' ἐγὼ θὰ ἔχω σ' ἐκείνον. Ἐπίσης δὲν τὸν θέλω μὲ θάνατους τρόπους καὶ τραχὺ χαράκτηρα. Ὅσο γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀποψι, δὲν με μέλλει ἂν εἶνε πλούσιος ἢ ἀπλῶς εὐπορος, ἀρκεῖ νὰ μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ τὸ σπιτάκι μας ν' ἀστράφτῃ, ὄχι ἀπὸ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη.»

Ἡ Δίς ΜΑΙΡΗ Β., (Πειραιεύς), ἀπαντᾷ: «Λόγω τοῦ ὅτι στὴ σημερινὴ ἐποχὴ κυριαρχεῖ μόνον τὸ χρῆμα, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν ἰδανικόν μου σύζυγον τὸν θέλω πλούσιον. Ναι! Θυσιάζω τὰ νειάτα μου, τὴ νεότητά μου (εἶμαι μόλις 16 1/2 χρόνων), γιὰ ἓναν ἄνδρα γέρο, κουτσό, καμπούρη, ἀλλοθίωρο καὶ κωφάλαλο! Μόνον διότι θὰ ἔχῃ ἀφθονον χρῆμα, θὰ εἶνε γιὰ μένα ὡραῖος καὶ τέλειος καθ' ὅλα, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἰδανικὸς σύζυγος, γιατί δὲν θὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ μοῦ τὸν... ξελογοιάσῃ καμμιὰ.»

Ἡ Δίς «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ», θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν τίμιον ἄνδρα, τὸν ντροπαλὸ καὶ ἐργατικόν, ὃς ὁποῖος νὰ ἔχῃ μιὰ καλὴ θέσι γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ χρήματα πού ἀναγκαιοῦν γιὰ τὴ συντήρησι τῆς οἰκογενείας του.»

Ἡ «ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα πού θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ὄχι ψεύτικα καὶ ὑποκριτικὰ. Ἀμφιβάλλει ὅμως ἂν στὴ σημερινὴ κοινωνία μπορῇ νὰ ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνδρες, εὐκρινεῖς στὴν ἀγάπη τους.

Ἡ Δίς ΖΩΗ ΑΔΑΜ, (Γαλάται), γράφει ὅτι στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ἰδανικοὶ σύζυγοι.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλαι ἀπαντήσεις.